

такива до като умрѣтъ. А ти си се родилъ на първата вечеръ и каквото и да правишъ, ще си останешъ пакъ такъвъ сиромахъ.

— Тогава старче, молѣ ти се, кажи ми какво да правя?

— Ти сега ще се върнешъ назадъ, отгдѣто си дошълъ и ще отидешъ при Ивана говедаря, нали го знаешъ?

— Знаѣ го, та какво?

— Той има момиче, което се е родило на сѣщата вечеръ, въ която се е родилъ и братъ ти. Ожени се за него и съ нейното щастие (късметъ) ще сполучишъ.

Петръ, зарадванъ, се раздѣлилъ съ стареца и си отишълъ. Тогава той казалъ на брата си, че иска да се ожени.

— Само туй ти не стигаше, казалъ братъ му. Ами съ какво ще подържашъ кѣщата си?

— Азъ искамъ да зема момичето на Ивана говедаря; то бѣдно и азъ бѣденъ, ще работимъ и ще се прѣхранваме.

— Братко, да не си полудялъ?

— Ти иди ми искай него момиче! Нищо друго не искамъ отъ тебе, настоявалъ Петръ.

Стоянъ много се чудилъ на ума на брата си, но нѣмало какво да прави и отишълъ да търси говедаря. Той го срѣцналъ на край града. Говедаря загриженъ върѣлъ слѣдъ говедата и носялъ на рамото си едно голѣмо дърво, за огъня.

— Какъ си бай Ивѣне? — попиталъ Стоянъ.

— Добръ съмъ господарю . . . нали виждашъ . . .

— Ами имали какво да пасѣтъ говедата по полето, а?

— Е, че намира се господарю . . .

 И тѣ тръгнали заедно къмъ градътъ. Като се поразговорели, Стоянъ порѣчалъ на говедаря да каже у тѣхъ да се приготвятъ, защото тази вечеръ щѣли да дойдатъ у тѣхъ.

Говедаря изъ пѣгъ все си мислялъ, защо ли ще дохажда госпдаря у дома; да не би да съмъ направилъ